Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
P. CRUZ VILLALÓN
представено на 2 юли 2015 година[1]

Дело C-245/14

Thomas Cook Belgium NV
срещу
Thurner Hotel GmbH

(Преюдициално запитване, отправено от Handelsgericht Wien (Австрия)

„Пространство на свобода, сигурност и правосъдие — Съдебно сътрудничество по граждански дела — Регламент (ЕО) № 1896/2006 — Процедура за европейска заповед за плащане — Член 20, параграф 2 — Преглед на искането за издаване на европейска заповед за плащане след изтичане на срока за подаване на възражение — Невярна или неточна информация — Липса на компетентност на съдебния орган, издал европейската заповед за плащане — Понятие за извънредни обстоятелства“

1. Настоящото дело предоставя на Съда възможността да се произнесе, на практика за първи път, относно понятието „извънредни обстоятелства“, съдържащо се в член 20, параграф 2 от Регламент № 1896/2006[2]. По-конкретно, въпросът се отнася до това дали в рамките на процедурата за европейска заповед за плащане евентуалната липса на компетентност на съдебния орган, издал европейска заповед за плащане поради вероятното наличие на споразумение за предоставяне на компетентност, сключено между страните, което не е упоменато във формуляра на искането за издаване на заповедта, представлява основание — като „извънредно обстоятелство“ — за преглед на тази заповед в случаите, когато длъжникът очевидно е разполагал с възможността да подаде възражение срещу същата в предвидения срок, но не го е направил.

1 — Език на оригиналния текст: испански.

2 — Регламент (ЕО) № 1896/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2006 година за създаване на процедура за европейска заповед за плащане (ОВ L 399, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 9, стр. 108). В определение Novontech-Zala (C-324/12, EU:C:2013:205) Съдът вече постанови, че неспазването на срока за подаване на писмено възражение срещу европейска заповед за плащане поради небрежност от страна на представителя на длъжника не е основание за преглед на заповедта за плащане, тъй като такова неспазване на срока не представлява извънредно обстоятелство по смисъла на член 20, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 1896/2006. В решение Eco cosmetics и Raiffeisenbank St. Georgen (C-119/13 и C-120/13, EU:C:2014:2144) Съдът постановява, че процедурата по член 20 от този регламент не е приложима, когато се окаже, че европейската заповед за плащане не е била връчена в съответствие с минималните изисквания, установени в членове 13—15 от посочения регламент.

I – **Правна уредба**

2. Съображение 25 от Регламент № 1896/2006 гласи:

„След изтичането на срока за внасяне на възражение в някои изключителни случаи ответникът следва да има право да поиска преглед на европейската заповед за плащане. Прегледът в изключителни случаи не следва да означава, че на ответника се дава нова възможност за оспорване на вземането. По време на процедурата за преглед основанията на вземането не следва да бъдат оценявани извън основанията, произтичащи от изключителните обстоятелства, на които се е позовал ответникът. Другите изключителни обстоятелства биха могли да включват положението, при което европейската заповед за плащане е била обоснована с неистинска информация, предоставена в исковата молба“.

3. Член 16 от посочения регламент, озаглавен „Възражение срещу европейската заповед за плащане“, предвижда:

„1. Ответникът може да подаде възражение срещу европейската заповед за плащане до съда по произход, като използва формуляр E, изложен в приложение VI, което му се предоставя заедно с европейската заповед за плащане.

2. Възражението се изпраща в 30-дневен срок от връчването на заповедта на ответника.

3. Ответникът посочва във възражението, че той оспорва вземането, без да указва причините за това.

4. Възражението се подава на писмен носител или чрез друго средство за съобщаване, включително електронно, което се приема от държавата членка по произход и е достъпно за съда по произход.

[…]“.

4. Член 20 от същия регламент, озаглавен „Преглед в изключителни случаи“, гласи:

„1. След изтичането на крайния срок по член 16, параграф 2 ответникът има право да поиска преглед на европейската заповед за плащане от компетентния съд в държавата членка по произход, когато:

а)

i) заповедта за плащане е била връчена по един от начините, предвидени в член 14, и

ii) връчването не е било извършено в срок, който да му позволи да организира в достатъчна степен своята защита, без вина от негова страна,

или

б) ответникът е бил възпрепятстван да оспори вземането поради форсмажорни обстоятелства или в резултат на извънредни обстоятелства, без вина от негова страна,

при условие че и в двата случая той действа незабавно.

2. След изтичането на крайния срок по член 16, параграф 2 ответникът също така има право да поиска преглед на европейска заповед за плащане от компетентния съд в държавата членка по произход, когато заповедта за плащане очевидно е била издадена погрешно, като се имат предвид изискванията, предвидени в настоящия регламент или в резултат на други извънредни обстоятелства.

3. Ако съдът отхвърли молбата на ответника на основание, че нито един от поводите за преглед по параграфи 1 и 2 не е приложим, европейската заповед за плащане остава в сила.

Ако съдът прецени, че прегледът е основателен на едно от основанията, предвидени в параграфи 1 и 2, европейската заповед за плащане е невалидна“.

II – **Главното производство и преюдициалните въпроси**

5. Жалбоподателят в главното производство, Thomas Cook Belgium NV (наричано по-нататък „Thomas Cook“), е туристическа агенция, регистрирана в Гент (Белгия), която предлага различни услуги в областта на туризма. На 3 септември 2009 г. Thomas Cook сключва с регистрираното в Зьолден (Австрия) австрийско дружество Thurner Hotel GmbH (наричано по-нататък „Thurner Hotel“) договор, с който страните уговарят нови условия за сътрудничество помежду си за летния сезон на 2010 г. Впоследствие, поради неплащане от страна на Thomas Cook, Thurner Hotel, което е предоставяло настаняване на туристи в Зьолден при договорените в посочения договор условия, подава до Bezirksgericht für Handelssachen Wien (Австрия) искане за издаване на европейска заповед за плащане срещу белгийската туристическа агенция за сумата от над 15 000 EUR. Заявителят обосновава компетентността на посочения съд с обстоятелството, че мястото на изпълнение на задълженията е в Австрия.

6. На 26 юни 2013 г. европейската заповед за изпълнение е редовно връчена на Thomas Cook. Последното дружество не подава възражение в тридесетдневния срок по член 16, параграф 2 от Регламент № 1896/2006, тъй като съгласно твърденията му било ангажирано с проверка на архива си с цел да установи дали спорната заповед за плащане е основателна.

7. На 25 септември 2013 г. Thomas Cook подава до Bezirksgericht für Handelssachen Wien искане за преглед на европейската заповед за плащане на основание член 20, параграф 2 от Регламент № 1896/2006. Твърденията на Thomas Cook са най-вече за липса на компетентност на съда, издал посочената заповед за плащане, тъй като в общите условия на подписания между страните договор се съдържа споразумение за предоставяне на компетентност, съгласно което компетентен е съдът на Гент (Белгия). Според него неправилно издадената европейска заповед за плащане трябвало да бъде обявена за невалидна на основание член 20, параграф 3 от Регламент № 1896/2006, тъй като липсата на компетентност на съда, който я е издал, съставлява основание за преглед по член 20, параграф 2 от същия регламент.

8. С определение от 28 октомври 2013 г. Bezirksgericht für Handelssachen Wien отхвърля подаденото от Thomas Cook искане за преглед на европейската заповед за плащане. Thomas Cook обжалва в срок това определение пред запитващата юрисдикция. В подкрепа на жалбата си Thomas Cook се позовава на съображение 25 от Регламент № 1896/2006, в което като „извънредно обстоятелство“ по смисъла на член 20, параграф 2 от същия регламент изрично е посочено положение, при което молбата за издаване на европейска заповед за плащане се основава на посочена във формуляра на искането неистинска информация. Според него в случая Bezirksgericht für Handelssachen Wien не е извършил преценката, че съгласно общите условия, договорени между страните, компетентни са не австрийските съдилища, а съдилищата в Гент (Белгия). Според Thomas Cook посоченият правораздавателен орган е следвало да обяви, че европейската заповед за плащане е била очевидно издадена погрешно по смисъла на член 20, параграф 2 от посочения регламент.

9. Handelsgericht Wien решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Трябва ли Регламент (ЕО) № 1896/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2006 година за създаване на процедура за европейска заповед за плащане да се тълкува в смисъл, че ответникът може да направи искане за преглед от съд на европейската заповед за плащане по член 20, параграф 2 от посочения регламент и тогава когато, въпреки че заповедта за плащане му е връчена редовно, тя е издадена от некомпетентен съд въз основа на информация за компетентността в молбата?

2) При положителен отговор на първия въпрос: налице ли са извънредни обстоятелства по смисъла на член 20, параграф 2 от Регламент № 1896/2006 съгласно съображение 25 от Съобщение 2004/55 на Европейската комисия от 7 февруари 2006 година и тогава когато европейската заповед за плащане е издадена въз основа на информация в молбата, която впоследствие се установява като невярна и от която по-специално зависи компетентността на съда?“.

10. Писмени становища по делото представят Thurner Hotel, австрийското и португалското правителство, Европейската комисия и германското правителство. Становището на Thomas Cook е представено извън срока, поради което не е прието за разглеждане. На откритото съдебно заседание, проведено по искане на Thomas Cook на 16 април 2015 г., се явява само Комисията.

III – **Резюме на становищата на страните**

11. Thurner Hotel оспорва, на първо място, твърденията на Thomas Cook, направени в главното производство, относно предполагаемото незнание, че съответните фактури не са платени, тъй като същите не са му били изпратени (или, най-малкото, не в предвидения срок), което според Thomas Cook му е попречило да подаде навреме своето възражение. На второ място, Thurner Hotel оспорва и твърдението, че страните са договорили подсъдност в полза на съдилищата в Гент. Във всеки случай от искането му за издаване на европейска заповед за плащане се установявало по несъмнен начин, че компетентността на правораздавателния орган, пред който същото е направено, е основана на мястото на изпълнение на договорните задължения (в съответствие с член 5, параграф 1 от Регламент № 44/2001), така че Thomas Cook е можело да възрази в тридесетдневния срок.

12. Thurner Hotel счита, че спорната разпоредба (член 20, параграф 2 от Регламент № 1896/2006) трябва да се тълкува ограничително. Според него допускането чрез посочената разпоредба на възражения от процесуален характер, които е можело (и е трябвало) да бъдат направени в предвидения срок за подаване на възражение, би било в противоречие с принципа на правна сигурност.

13. Австрийското правителство също подкрепя едно ограничително тълкуване на член 20, параграф 2 от Регламент № 1896/2006, което не допуска да се приеме, че са налице „извънредни обстоятелства“, когато става въпрос за положение, което е можело да бъде посочено от длъжника в неговото възражение, каквото е и становището на германското правителство. Според австрийското правителство само европейска заповед за плащане, която е очевидно незаконосъобразна или получена чрез измамни действия, би трябвало да бъде обект на прегледа по член 20, параграф 2 от посочения регламент.

14. Португалското правителство посочва, че член 20, параграф 2 от Регламента допуска искане за преглед на европейска заповед за плащане след изтичане на срока за подаване на възражение в два случая: първо, когато заповедта за плащане очевидно е издадена погрешно, като се имат предвид изискванията, посочени в този регламент, в смисъл, че по отношение на съответната заповед не са спазени установените в Регламента изисквания за валидност за нейното издаване; и второ, когато е налице каквото и да било друго обстоятелство от извънреден характер. Португалското правителство счита, че целта на установения в член 16, параграф 2 от Регламент № 1896/2006 срок за подаване на възражение е да се оспори законосъобразността или действителността на вземането, чието изпълнение се търси в случаите, когато европейската заповед за плащане отговаря на установените в посочения регламент изисквания за валидност. Обратно, прегледът по член 20, параграф 2 от Регламента има за цел да не се допусне изпълнение на заповеди за плащане, които са издадени в нарушение на същия. Според португалското правителство издаването на заповедта от некомпетентен съд е нарушение на основно изискване за валидност и същата трябва да може да бъде оспорена в срок по-дълъг от установения в член 16.

15. Комисията предлага на първия въпрос да се отговори положително, в смисъл че ако заповедта за плащане действително е издадена от некомпетентен в международен аспект правораздавателен орган, предвид установените в Регламент № 1896/2006 условия същата е издадена погрешно, което открива възможността да се поиска прегледът по член 20, параграф 2 от посочения регламент. На втория въпрос трябва да се отговори след изясняване на обстоятелството дали заповедта „очевидно“ е била издадена погрешно. В случаите на международна съдебна компетентност, невинаги е „очевидно“ дали органът, издал заповедта, е компетентен. Според Комисията задължаването на правораздавателния орган да извърши във всеки случай задълбочена преценка на своята компетентност при издаването на заповедта би било в противоречие с целите на Регламента.

16. Комисията предлага обхватът на член 20, параграф 2 от Регламент № 1896/2006 да бъде ограничен съобразно предвиденото в Регламент № 1215/2012[3], така че европейската заповед за плащане да може да бъде оспорена след изтичане на срока за възражение само тогава когато са нарушени разпоредби за предоставяне на международна компетентност на съдилищата, предназначени най-вече да защитят по-слабата страна в дадено правоотношение или в случаите, предвидени в член 24 от Регламент № 1215/2012 (изключителна компетентност), към който препраща член 45, параграф 1, буква д), подточка ii) от същия регламент. Евентуалното нарушение на споразумение за предоставяне на компетентност, което изглежда е в основата на настоящото дело, не попада в никой от посочените случаи, поради което не може да се приеме, че заповедта „очевидно“ е издадена погрешно.

17. Ето защо според Комисията трябва да се прецени дали са налице „други извънредни обстоятелства“ по смисъла на член 20, параграф 2 от Регламент № 1896/2006. Комисията предлага ограничително тълкуване на това понятие, свеждайки го до положенията на умишлена злоупотреба със заповедното производство, която следва да бъде установена във всеки отделен случай[4].

18. Германското правителство счита, че не всяка неточна или невярна информация, посочена във формуляра на искането, дава възможност за неговото атакуване на основание член 20, параграф 2 от Регламент № 1896/2006. Прегледът на европейската заповед за плащане е обоснован само тогава когато с оглед на интересите на двете страни нейното изпълнение би

3 — Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 351, стр. 1).

4 — Според нея в настоящото дело за такова обстоятелство не може да се приеме обосноваването на компетентността на Bezirksgericht für Handelssachen Wien от страна на Thurner Hotel с мястото на изпълнение на договорните задължение в съответствие с член 5 от Регламент № 44/2001.

било непоносимо („unerträglich“) за една от тях. Германското правителство също така цитира определението [5], отнасящо се до член 20 от Регламент № 1896/2006, в което във връзка с тридесетдневния срок за подаване на възражение Съдът постановява, че „когато […] пропускането на посочения срок се дължи на неполагане на дължимата грижа от страна на представителя на длъжника, подобно положение не може да представлява извънредни обстоятелства по смисъла на тези разпоредби [член 20, параграф 1, буква б) и параграф 2], тъй като е могло лесно да бъде избегнато“. Според германското правителство същият извод следва да бъде приложим и да не се приема, че са налице „извънредни обстоятелства“ при положение, което лесно е могло да бъде избегнато от този, който се позовава на него. Освен това, да се допусне преглед на европейска заповед за плащане, срещу която е можело да бъде подадено възражение в предвидения срок (възражение, което съгласно член 16, параграф 3 от Регламент № 1896/2006, не трябва дори да бъде мотивирано), би било в противоречие с целите на същия регламент (по-специално за бързина на процедурата и за намаляване на разходите).

19. Според германското правителство обстоятелството, че ищецът по искането за европейска заповед за плащане и ответната страна не са единодушни по отношение на международната съдебна компетентност, по никакъв начин не е „извънредно“, а Thomas Cook е можело без затруднение да посочи липсата на компетентност на съда, издал заповедта, като подаде възражение. Накрая, германското правителство счита, че във всеки случай, дори правораздавателният орган, който в крайна сметка е издал заповедта, да не е имал международна компетентност, става въпрос за безпристрастен и независим съд на държава членка, като няма причина да се счита, че с неговия акт интересите на Thomas Cook са пренебрегнати или нарушени.

IV – **Анализ**

A. *Предварителни бележки*

20. Запитващата юрисдикция поставя на Съда два преюдициални въпроса. С първия от тях същата иска да се установи дали може по реда на член 20, параграф 2 от Регламент № 1896/2006 да се поиска преглед на европейска заповед за плащане, издадена от некомпетентен орган въз основа на посочената във формуляра на искането информация относно компетентността; с втория въпрос (който се поставя, в случай че на първия бъде отговорено утвърдително) запитващата юрисдикция иска да бъде пояснено дали фактът, че заповедта е издадена въз основа на информация относно компетентността, която впоследствие се е оказала неточна, означава, че са налице „извънредни обстоятелства“ по смисъла на посочената разпоредба.

21. Според мен, както предлага германското правителство в становището си, двата въпроса могат да бъдат обединени в един, преформулиран по следния начин:

„Следва ли член 20, параграф 2 във връзка със съображение 25 от Регламент № 1896/2006 да се тълкува в смисъл, че издаването на европейска заповед за плащане въз основа на съдържаща се във формуляра на искането информация, която впоследствие се е оказала неточна, и по-конкретно, ако от тази информация зависи компетентността на съда, представлява наличие на „извънредни обстоятелства“, което допуска ответникът, на когото тази заповед за плащане е редовно връчена, да поиска преглед по съдебен ред на същата“.

5 — Novontech-ZalaC-324/12, EU:C:2013:205, т. 21.

Б. *Разглеждане на въпроса*

22. Член 20, параграф 2 от Регламент № 1896/2006, озаглавен „Преглед в изключителни случаи“, предвижда, че „след изтичането на крайния срок по член 16, параграф 2 ответникът също така има право да поиска преглед на европейска заповед за плащане от компетентния съд в държавата членка по произход, когато заповедта за плащане очевидно е била издадена погрешно, като се имат предвид изискванията, предвидени в настоящия регламент, или в резултат на други извънредни обстоятелства“, които обстоятелства, съгласно съображение 25 от посочения регламент, на което запитващата юрисдикция се позовава изрично [6], биха могли да включват положение, при което „европейската заповед за плащане е била обоснована с неистинска информация, предоставена в исковата молба“.

23. Както съдържащото се в член 20, параграф 2 от Регламент № 1896/2006 изискване да бъде „очевидно“, че заповедта е била „издадена погрешно“, така и уточнението в съображение 25, че „прегледът в изключителни случаи не следва да означава, че на ответника се дава нова възможност за оспорване на вземането“, според мен навеждат на извода, че способът за „преглед при изключителни обстоятелства“ трябва да бъде прилаган ограничително. Ето защо принципно споделям становището на германското правителство, че не всяка неточна или невярна информация, посочена във формуляра на искането, може да обоснове прегледа на европейската заповед за плащане на основание член 20, параграф 2 от Регламент № 1896/2006.

24. Широкото приложение на способ, замислен изключително за извънредни случаи, би противоречало на самата същност на процедурата за европейска заповед за плащане, която като цяло предоставя на длъжника само една възможност да реагира срещу искането на ищеца — възражението по член 16 от Регламент № 1896/2006 — но именно поради това по отношение на същото са предвидени много малко формални (да бъде представено в писмена форма в тридесетдневен срок) и никакви материалноправни изисквания (не се изисква мотивиране) [7].

25. Ето защо считам, че член 20, параграф 2 във връзка със съображение 25 от посочения регламент трябва да бъде предмет на ограничително тълкуване, мнение, което съвпада с това на всички представили становища участници по делото, с изключение на португалското правителство.

26. В случай като разглеждания това означава, че що се отнася до предоставената от ищеца във формуляра на искането информация, способът за преглед не би следвало да е допустим, когато длъжникът (особено когато става въпрос за търговец, както е в случая) при разглеждане на редовно връчената му европейска заповед за плащане е можел да установи, че информацията, на която издалият я орган се е основал (а именно предоставената от ищеца информация), е била неточна, неправилна или невярна. Тоест, мнението ми съвпада с това на Thurner Hotel и австрийското правителство, че тази неточна или невярна информация, срещу която длъжникът е имал възможността да реагира с възражението си, не представлява наличие на „извънредни обстоятелства“, което да обосновава преглед на заповедта за плащане. Накрая считам, че посочената в съображение 25 от Регламент № 1896/2006 „неистинска информация“ следва да се

6 — В текста на втория преюдициален въпрос Handelsgericht Wien се позовава на „съображение 25 от Съобщение 2004/55 на Европейската комисия от 7 февруари 2006 година“. Считам, че се има предвид измененото предложение за регламент на Европейския парламент и на Съвета, с което се създава процедурата за европейска заповед за плащане (COM (2006) 57 окончателен) и което въвежда съображение 25 в сега действащата редакция на Регламента.

7 — По принцип съгласно член 17, параграф 1 от Регламент № 1896/2006 вследствие на подаването на възражение производството продължава пред компетентните съдилища на държавата членка по произход по общия ред на гражданското производство. В рамките на това производство може например да се оспорва въпросът за международната съдебна компетентност, и по-конкретно — що се отнася до настоящия случай — валидността и действието на дадена клауза за подсъдност, договорена между страните.

ограничава до такава, в която неверните или неточни данни се разкриват или могат да бъдат преценени от длъжника в един действително по-късен момент след изтичането на срока по член 16, параграф 2 от същия регламент, преценката за което трябва да се извършва от националния съд във всеки конкретен случай.

27. Ето защо и като междинно заключение считам, че за наличие на „извънредни обстоятелства“, позволяващо на длъжника да поиска преглед на европейската заповед за плащане на основание член 20, параграф 2 от Регламент № 1896/2006, може да бъде прието положение, при което тази заповед е основана на информация, посочена във формуляра на искането, за която е установено, че е невярна или неточна в един действително по-късен момент след изтичане на срока за подаване на възражение, което във всеки отделен случай трябва да бъде доказано от длъжника. Иначе казано, ако заповедта се основава на посочена във формуляра на искането информация, в която неверните или неточни данни е можело да бъдат установени от длъжника в рамките на срока, установен в член 16, параграф 2 от същия регламент, преценката за което следва да бъде извършена от националния съд, не са налице „извънредни обстоятелства“, които да обосноват този преглед.

28. Според мен по причини, които ще изложа по-нататък, фактът, че от невярната или неточна информация, посочена във формуляра на искането, зависи компетентността на съда, издал заповедта, какъвто конкретно е посоченият от Handelsgericht Wien случай, също не води до различен извод.

29. Както се посочва в съображение 16 от Регламент № 1896/2006, „съдът следва да разгледа иска [за издаване на европейска заповед за плащане], включително въпроса за подсъдността […], въз основа на информацията, предоставена във формуляра на исковата молба“, като не е задължително лицето, което проверява искането, да бъде съдия[8]. Сред изискванията, които съгласно член 8 от Регламент № 1896/2006 трябва да бъдат проверени въз основа на съответния формуляр от съда, пред който е подадена молбата за издаване на европейска заповед за плащане, е включена и международната съдебна компетентност (член 6 от същия регламент). В този смисъл лицето, което разглежда молбата за издаване на европейска заповед за плащане, се ограничава до това да прецени дали цифровият код (от тринадесетте възможни) на основанието за компетентност на съда, посочен от ищеца във формуляр А, съдържащ се в приложение I към Регламент № 1896/2006, отговаря на предвиденото в Регламент № 44/2001[9], към който препраща член 6, параграф 1 от Регламент № 1896/2006 относно съдебната компетентност[10].

30. От друга страна, с връчването на европейската заповед за изпълнение чрез формуляр Д, съдържащ се в приложение V към Регламент № 1896/2006, в буква в) от същия на длъжника ясно се указват не само възможността да подаде възражение в 30-дневен срок и последиците от неподаването на същото, но и се посочва, че „настоящата заповед е издадена единствено на основание на информация, предоставена от ищеца. Тази информация не е проверявана от съда“.

8 — Нещо повече, в член 8 от Регламент № 1896/2006 е предвидена възможността тази проверка да представлява автоматизирана процедура.

9 — По-конкретно и което е от значение за разглеждания случай (в който като страна не фигурира потребител), член 6, параграф 1 от Регламент № 1896/2006 предвижда, че „за целите на прилагането на настоящия регламент компетентността се определя в съответствие със съответните правила на правото на Общността, по-специално на Регламент (ЕО) № 44/2001“. Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 12, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 74 е заменен, считано от 10 януари 2015 г., от Регламент № 1215/2012, който не е бил приложим към момента на възникване на обстоятелствата по настоящото дело.

10 — По думите на Kormann „допустима е само проверка за правдоподобност, която се извършва чрез сравнение с данните относно основното вземане“ (*Kormann* J.M. Das neue Europäische Mahnverfahren im Vergleich zu den Mahnverfahren in Deutschland und Österreich. Jena: Jenaer Wissenschaftliche Verlagsgesellschaft, 200, p. 96).

31. Ето защо в настоящия случай и предвид обстоятелството, че съгласно посоченото от запитващата юрисдикция заповедта е редовно връчена на Thomas Cook, следва да се приеме, че от момента на получаването ѝ (когато започва да тече срокът за подаване на възражение) посоченото дружество е знаело, че тази заповед е издадена само въз основа на информацията, предоставена от Thurner Hotel във формуляр A, съдържащ се в приложение I към Регламент № 1896/2006. Следователно, независимо че по делото няма данни дали Thomas Cook реално е получило копие от този формуляр A, същото белгийско дружество е можело да прецени, че Thurner Hotel не е посочил в искането си наличието на сключено между страните споразумение за предоставяне на компетентност (доколкото заповедта изхожда от австрийски съд, а не от съда в Гент), както и че, принципно, лицето, което е разглеждало искането въз основа на информацията във формуляра, не е знаело непременно за съществуването на тази клауза [11].

32. В тази връзка и предвид факта, че член 24 от Регламент № 44/2001 като принцип установява мълчалива пророгация на компетентността, ако ответникът се яви пред съд, който не е първоначално договореният между страните [12], считам също така, че посочването от ищеца в заповедно производство на мястото на изпълнение на задължението като критерий за определяне на компетентността на австрийския съд (член 5, параграф 1 от Регламент № 44/2001) — изчаквайки реакцията на длъжника — само по себе си не може да бъде определено като „невярна информация“ по смисъла на разглежданото съображение 25 [13]. Както Съдът постановява във връзка с идентичните разпоредби от Конвенцията от 27 септември 1968 година относно подведомствеността и изпълнението на съдебните решения в областта на гражданското и търговското право (наричана по-нататък „Брюкселска конвенция“) [14], „няма основания, свързани с общата структура или целите на посочената конвенция, да се приеме, че страните по споразумение за предоставяне на компетентност по смисъла на член 17 [член 23 от Регламент № 23/2001] не могат да представят спора на вниманието на юрисдикция, различна от установената с това споразумение“ [15].

33. Освен това, следва да се има предвид, че самото съществуване на подобно споразумение в общите договорни условия между страните не означава, че същото е действително съгласно член 23 от посочения регламент [16]. Преценката за формална действителност в случай на спор между страните ще изисква по-задълбочена проверка от страна на съда, разглеждащ делото, от тази, която следва да се извърши съгласно член 8 от Регламент № 1896/2006, независимо че същият е бил уведомен за съществуването на такова споразумение във формуляра на искането

11 — Следва да се има предвид, че съгласно член 7, параграф 2, буква д) от Регламент № 1896/2006 на този етап от производството ищецът трябва да посочи само описание на доказателствата в подкрепа на вземането, така че е много вероятно към момента на извършване на проверката на молбата, за която се отнася член 8, съдът, пред който е подадено искането, въобще да не разполага със сключения между страните договор.

12 — Член 24 от посочения регламент предвижда, че макар между страните да е договорена клауза за подсъдност, ищецът може да предяви своя иск пред съд, различен от договорения, а ответникът мълчаливо да приеме компетентността на този съд, като се яви пред него, което ще доведе до реалното обезсилване на споразумението за подсъдност, което страните може преди това да са сключили (освен в случаите на изключителна компетентност съгласно член 22 от Регламент № 44/2001). В това отношение, именно във връзка с процедурата за европейска заповед за плащане, Съдът вече се е произнесъл, че „подаването на възражение срещу европейска заповед за плащане, в което не се оспорва компетентността на съда на държавата членка по произход, не може да се счита за явяване по смисъла на член 24 от Регламент (ЕО) № 44/2001“, дори когато ответникът е изложил основания по същество на спора (решение Goldbet Sportwetten, C-144/12, EU:C:2013:393). Вж. също, като цяло относно посочения член 24, решение Cartier parfums-lunettes и Axa Corporate Solutions assurances (C-1/13, EU:C:2014:109, т. 34 и сл).

13 — Отчитайки и обстоятелството, че Thurner Hotel оспорва съществуването на посочената от Thomas Cook клауза за подсъдност (вж. точки 2 и 3 от становището на Thurner Hotel).

14 — ОВ L 299, 1972 г., стр. 32; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 10, стр. 3, изменена с последващите конвенции за присъединяването към нея на новите държави членки.

15 — Решение Elefanten Schuh (150/80, EU:C:1981:148, т. 10). Вж. също решение ČPP Vienna Insurance Group (C-111/09, EU:C:2010:290, т. 21 и сл). В тази връзка следва също така да се припомни, че член 35, параграф 1 от Регламент № 44/2001 не изключва признаването на съдебно решение, постановено в нарушение на клауза за предоставяне на компетентност по смисъла на член 23 от същия регламент. Не се признават само решенията, постановени в нарушение на раздел 3 (компетентност по дела във връзка със застраховане), раздел 4 (компетентност при потребителски договори) и раздел 6 (изключителна компетентност), включени в глава II от посочения регламент, или в случаите на член 72 от същия.

16 — По този въпрос вж. *Mankowski* P. Artikel 23 Brüssel I-VO — in: T. Rauscher (ed.): Europäisches Zivilprozess- und Kollisionsrecht - EuZPR / EuIPR. Munich. Sellier, 2006, p. 411 et sq., по-конкретно параграф 16 и сл.

за издаване на европейска заповед за плащане. Така според мен в случаите, когато ищецът по искане за издаване на европейска заповед за плащане изпитва съмнения относно действителността на споразумението за предоставяне на компетентност, включено в общите договорни условия, същият не е задължен да го посочва във формуляра на искането за издаване на заповедта, тъй като тези обстоятелства не могат в никакъв случай да бъдат оспорвани в рамките на процедурата за европейска заповед за плащане.

34. Поради това считам, че за наличие на „извънредни обстоятелства“, позволяващо на длъжника да поиска преглед на европейската заповед за плащане на основание член 20, параграф 2 от Регламент № 1896/2006, може да се счита положение, при което тази заповед е основана на информация, посочена във формуляра на искането, за която е установено, че е невярна или неточна в един действително по-късен момент след изтичане на срока за подаване на възражение, дори ако от тази информация зависи компетентността на съда, по-конкретно когато ищецът е пропуснал да посочи наличието на евентуално споразумение между страните за предоставяне на съдебна компетентност.

35. Ето защо според мен на поставения от Handelsgericht Wien преюдициален въпрос трябва да се отговори, че в случай като разглежданията член 20, параграф 2 във връзка със съображение 25 от Регламент № 1896/2006 трябва да се тълкува в смисъл, че не представлява наличие на „извънредни обстоятелства“, което да позволява на длъжника, на когото редовно е връчена европейска заповед за плащане, да поиска преглед по съдебен ред на същата, фактът, че тази заповед е издадена въз основа на невярна или неточна информация, посочена във формуляра на искането, дори когато от тази информация зависи компетентността на съда — по-конкретно когато ищецът е пропуснал да посочи евентуалното наличие между страните на споразумение за предоставяне на съдебна компетентност — освен ако длъжникът не докаже пред националния съд, че е могъл да узнае за неверния или неточен характер на посочената във формуляра на искането информация едва в един действително по-късен момент след изтичане на срока за подаване на възражение по член 16, параграф 2 от същия регламент.

V – **Заключение**

36. С оглед на изложените съображения предлагам на Съда да отговори на Handelsgericht Wien по следния начин:

„Член 20, параграф 2 във връзка със съображение 25 от Регламент (ЕО) № 1896/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2006 година за създаване на процедура за европейска заповед за плащане трябва да се тълкува при обстоятелства като тези по настоящото дело в смисъл, че не представлява наличие на „извънредни обстоятелства“, което да позволява на длъжника, на когото редовно е връчена европейска заповед за плащане, да поиска преглед по съдебен ред на същата, фактът, че тази заповед е издадена въз основа на невярна или неточна информация, посочена във формуляра на искането, дори когато от тази информация зависи компетентността на съда — по-конкретно когато ищецът е пропуснал да посочи евентуалното наличие между страните на споразумение за предоставяне на съдебна компетентност — освен ако длъжникът не докаже пред националния съд, че е могъл да узнае за неверния или неточен характер на посочената във формуляра на искането информация едва в един действително по-късен момент след изтичане на срока за подаване на възражение по член 16, параграф 2 от същия регламент“.